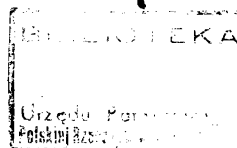

15 października 1929 r.

URZĄD PATENTOWY

C04b 43/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 10598.

Kl. 80 b 9.

Josef Weiss
(Lucerna, Szwajcaria)
i Rudolf Karg
(Lucerna, Szwajcaria).

Sposób wyrobu płyt izolacyjnych.

Zgłoszono 14 lipca 1927 r.

Udzielono 5 czerwca 1929 r.

Pierwszeństwo: 14 lipca 1926 r. dla zastrz. 1—4; 4 października 1926 r. dla zastrz. 5—10 (Szwajcaria).

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest sposób wyrobu płyt izolacyjnych z wełny drzewnej, wiórów, trzciny, słomy i tym podobnych roślinnych materiałów włóknistych i magnezytu.

Sposób ten polega na tem, że roślinny materiał włóknisty miesza się z magnezylem oraz nasycza się wodnym roztworem produktu, posiadającego zdolność łączenia się z magnezylem, następnie pozwala się nasyczonemu materiałowi ociec, poczem umieszcza się go w formach, zaopatrzonych w dziurki, i poddaje je suszeniu.

Jako spoiwa może być użyty kizeryt,

gorzka sól, sól glauberska i tym podobne produkty.

Magnezyt może być dodawany do roztworu produktów wiążących, lub też można go dodać w stanie sproszkowanym do materiału roślinnego, obrabianego roztworem.

Formy mogą być utworzone np. z ram zaopatrzonych w dziurkowane dna z plecionki drucianej, z siatki, sita i tym podobnych materiałów, które to ramy zamyka się pokrywami które mogą być również zaopatrzone w otworki.

Suszenie płyt może się odbywać bądź

na powietrzu, bądź też w specjalnych piecach do suszenia.

Dziurkowanie form ma na celu ułatwienie ulatniania się pary, powstającej podczas suszenia płyt.

Do wyrobu tych płyt rozpuszcza się w wodzie np. kizeryt, przyczem do tego roztworu dodaje się trochę magnezytu, pograżając następnie w tym roztworze wełnę drzewną, pozwala się następnie temu płynowi ociec, poczem kładzie się tę nasyconą wełnę drzewną do form i suszy.

Można również postępować w ten sposób, że najpierw zanurza się wełnę drzewną w roztworze wiążącym, następnie opylić ją magnezytem, potem umieścić w formach i wysuszyć.

Płyty wytworzone w taki sposób mogą być obłożone z jednej lub z obydwóch stron warstwą cementu, gipsu, sztucznego drzewa i tym podobnymi materiałami. W tym celu materiał taki nakłada się na sposób tynkowania, lub też, co jest praktykowane w ostatnich czasach, płytę izolacyjną układa się do formy, napełnionej częściowo tym materiałem okładzinowym, poczem po stwardnieniu tej powłoki wyjmuje się płyty z form.

Płyty izolacyjne można wzmocnić za pomocą zaopatrzenia ich, np. w listwy drewniane. W tym celu listwy te umieszcza się we włóknistym materiale i wzmocnione w ten sposób płyty suszy się w formach.

Płyty mogą być również na bokach zaopatrzone w żłobki i wpustki, w jakim to celu wykonywuje się odpowiednie wykroje w formach.

Wpustki te i żłobki mogą być wykonane z cementu drzewnego, przyczem formy z wykonanymi wydrążeniami wypełnia się po bokach cementem drzewnym, wewnątrz zaś ubija się materiał włóknisty.

Na rysunku przedstawione są przykłady wykonania takich płyt z okładzinami.

Fig. 1, 2 i 3 przedstawiają płytę izola-

cyjną bez wzmocnień w widokach bocznym, przednim oraz w przekroju poprzecznym, fig. 4, 5 i 6 uwidoczniają płytę wzmocnioną, której powłoka zaopatrzona jest jeszcze w część profilową, i w której obydwie listwy wzmacniające zaopatrzone są w żłobki i wpustki, zaś fig. 7 przedstawia część płytki, której brzeg wykonany jest ze sztucznego drzewa dla umieszczenia w niem żłobka, względnie sprężyny.

Na rysunku tym cyfrą 1 oznaczono płytę podstawową wykonaną z materiału porowatego, jak np. wełny drzewnej, która może być lub nie być poddana procesowi nasycania. Cyfrą 2 oznaczono okładzinę, wykonaną z cementu, gipsu lub tym podobnego materiału. Cyframi 3 i 4 oznaczone są żłobek i wpustka. Cyfrą 5 oznaczono profil na okładzinie 2. Na fig. 4 i 5 uwidocznione są listwy wzmacniające, wykonane z drzewa lub innego podobnego materiału. Cyframi 7 i 8 oznaczone są obydwie zewnętrzne wkładki wzmacniające, zaopatrzone w żłobek i wpustkę. Cyfrą 9 oznaczona jest masa ze sztucznego drzewa, która połączona jest z płytą 1 i służy do wytworzenia żłobka względnie wpustki.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu płyt izolacyjnych z włóknistych materiałów roślinnych i magnezytu, znamienny tem, że materiał roślinny nasycany zostaje roztworem produktów wiążących się z magnezytem, przyczem nadmiar tego roztworu podlega ociekaniu z tej masy, którą następnie umieszcza się w formach dziurkowanych i suszy.

2. Sposób wyrobu płyt izolacyjnych według zastrz. 1, znamienny tem, że do wiązania magnezytu stosuje się roztwór kizerytu.

3. Sposób według zastrz. 2, znamienny tem, że do roztworu kizerytu dodaje się magnezyt.

4. Sposób według zastrz. 2, znamienny tem, że magnezyt dodaje się w stanie sproszkowanym do materiału roślinnego nasyconego roztworem kizerytu.

5. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że płyty powleka się z jednej lub obydwóch stron okładziną.

6. Sposób według zastrz. 5, znamienny tem, że okładzina wykonana jest z gipsu.

7. Sposób według zastrz. 5, znamienny tem, że okładzina wykonana jest ze sztucznego drzewa.

8. Sposób według zastrz. 5, znamienny

tem, że płyta zasadnicza wzmocniona jest zapomocą wkładek.

9. Sposób według zastrz. 5, znamienny tem, że na bokach płytek umieszczone są znane żłobki i wpustki.

10. Sposób według zastrz. 5, znamienny tem, że żłobki i wpustki wykonane są z cementu drzewnego, którym obłożona jest płyta zasadnicza.

Josef Weiss.

Rudolf Karg.

Zastępca: Inż. Cz. Raczyński,
rzecznik patentowy.

